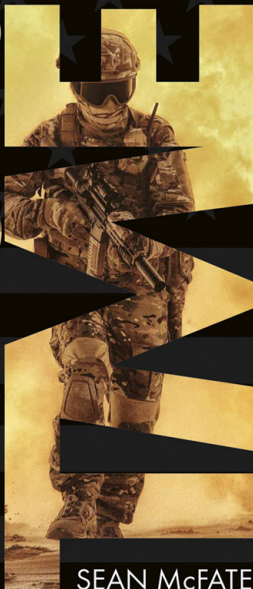

OD AUTORA ŠPIONÁŽNEHO TRILERU TIEŇOVÁ VOJNA

VHLBOKEL

Najzložitejšia vojna je zákulisná

SEAN McFATE

IKAR

SEAN McFATE & Bret Witter

V HLBOKEJ TIME

Preložil Milan Kopecký

IKAR

Sean McFate & Bret Witter
DEEP BLACK

Copyright © 2017 by Sean McFate and Bret Witter
Translation © 2019 by Milan Kopecký
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6859-3

Jessice, S. M.

Elizabeth, B. W.

V zákulisí proklamovanej vlády sedí na stolci neviditeľná moc, ktorá nemá voči ľudu nijaký záväzok a nenesie žiadnu zodpovednosť.

Theodore Roosevelt

PONDELOK

18. AUGUSTA 2014

Saudský princ si utrel nos od kokaínu a zažmúril, keď vyšiel z parížskeho hotela George V., obklopený svojou suitou. Prudké slnko ho zaskočilo, hoci mal na hlave šatku a oči zakryté tmavými okuliarmi. Až doteraz bol zalezený na siedmom poschodí v bloku ôsmich apartmánov, ktoré mu prideli. Nehoráznosť. Mal dostať k dispozícii celé podlažie. Najmä ak sa vezme do úvahy, že je spriaznený s majiteľom a prišiel sem v (čiastočne) pracovnej záležitosti.

V ten deň ráno zaskočil na saudské veľvyslanectvo, ale inak žil pod pláštikom noci a vymetal kluby v ôsmom arrondissemente. Teraz bolo, koľko, päť hodín popoludní, pondelok? Niežeby preňho víkendy niečo znamenali. Princ Miš'al bin Abdal'azíz Ál Sa'úd, vzdialený, no stále dosť blízky príbuzný kráľov, ich bral ako akékoľvek iné dni. Miš'al bol zaguľatený plejboj v strednom veku, ktorý nadovšetko miloval kokaín, tridsaťročnú škótsku a prostitútky za pätnásťtisíc dolárov za noc.

Tá tvoja zhýralosť je ideálne krytie, povedal mu raz otec. Často sa podobne vyjadroval, keď chcel nájsť na Miš'alomvom spôsobe života niečo pozitívne.

Jeho otec princ Abdal'azíz bol ambiciózny muž, siedmy syn druhej manželky menej významného princa, ktorý odmietal využívať prednosti ich života. Miš'al to nikdy nechá-

pal. Otec mal stámilióny dolárov a tri krásne manželky (plus dve škaredé, ktoré si vzal kvôli známostiam), a napriek tomu sa večne trápil – pre svoju pozíciu, vplyv, odkaz.

Mladší brat Farhán bol ešte horší. Zaujímal ho iba Korán, život márnil na rohožiach v madrasách medzi najchudobnejšími zúfalcami. Obaja mohli mať, na čo by si spomenuli, a obaja sa rozhodli pre ilúzie. Otec túžil po moci, brat po zbožnosti.

Užívaj si život, kým môžeš, pomyslel si Miš'al. A predsa do seba džgal antacidy, lebo ho bolel žalúdok zo stresu, že si ho otec neváži.

Možno rešpekt nie je až taká márna vec, najmä keď sa dá kúpiť za pár drobných. Miš'al už vo svojom súkromnom lietadle prepašoval tisícky kíl kontrabandu, najčastejšie kokaínu a kaptagonu. Teraz ho otec prvýkrát poveril dôležitou úlohou: vyzdvihnúť kufrík.

Chráň ho, aj keby si mal nasadiť vlastný život, kládol mu otec na srdce. *A neotváraj ho.*

Miš'al nemal tušenie, čo je v ňom, a nezaujímal ho to. Otec ho konečne bral vážne, na inom nezáležalo. Mladí muži radi robia prieky staršej generácii, ale v živote raz príde chvíľa, keď sa tento pochybný odznak cti premení na ciachu hanby. Miš'al mal štyridsaťdva.

„Dupni na to,“ rozkázal, keď mu osobný strážca otvoril dvere požičaného čierneho Mercedesu Viano. Šuchol sa na zadné sedadlo a kovový kufrík položil vedľa seba. Pred desiatimi minútami ho v apartmáne navštívila skupinka dobre oblečených mužov. Uzavreli obchod. Päť miliárd v hrubých zväzkoch päťstoeurových bankoviek za hliníkový kufrík a jeho obsah. Delilo ho iba dvadsať kilometrov od letiska Bourget, kde čakal jeho súkromný Hawker, pripravený odletieť s ním domov do Rijádu.

Konvoj desiatich áut sa už stihol dostať na Champs-Élysées,

kde si agresívne razili cestu pomedzi premávku v dopravnej špičke. Princ vo štvrtom vozidle neprítomne sledoval prúdiace davy turistov za oknom, potom konvoj obišiel Víťazný oblúk a zrýchľoval smerom k obchvatu Périphérique. Všetky tie biele budovy, všetok ten kameň. Princ si pomyslel na plavé dievčiny, na šampanské a na zúrivého otca, ktorý nič z toho nikdy nepoznal. Siahol za kokaínom. Keď si šnupol, pocítil pulzujúci tlak za očami, preto ich zavrel a oprel sa dozadu; spokojne sa vznášal, zatiaľ čo svet mu trielil pod nohami.

Z tranzu sa prebral, až keď autom myklo do strany a on si udel hlavu o okno. Otvoril oči. Uháňali rýchlosťou stodvadsať kilometrov za hodinu, autá, ktoré predbiehali, vyzerali, že stoja na mieste. Sledoval, ako šofér skrútol volant ku krajnici, aby nestratil auto pred sebou. Bolo to hypnotizujúce, ba priam ho to upokojovalo, akoby ich autá na ceste vťahovali medzi seba a uľahčovali im priechod.

Vtedy zazrel čierne BMW. Malo tónované sklá, žiadne evidenčné číslo a tlačilo sa zľava na konvoj. Pri každom vozidle na chvíľu spomalilo a pokračovalo ďalej. Vodič šikovne kľučkoval premávkou, aby sa dostal k minivanu, a spomalil na jeho rýchlosť. Miš'al sa naklonil dopredu, ale videl iba vlastný odraz v tmavých sklách BMW. Vyzeral príšerne, hladko oholený a napuchnutý z lumpovania, potom mercedesom opäť trhlo a jeho odraz zmizol. Konvoj zabočil na vedľajšiu cestu. Preleteli cez semaforey a vpálili do obytnej štvrte, kde takmer zrazili chodca.

„Skratka,“ oznámil bodyguard, ale vytiahol zbraň.

„Kto boli...“ hlesol princ, no nedokončil otázku, pretože znovu zbadal čierne BMW. S hvízdajúcimi pneumatikami sa vyrútilo spoza nárožia a zablokovalo cestu. Vodič prvého vozidla dupol na brzdy a dostal sa do nekontrolovaného šmyku. Ďalšie dve autá sa vyhli, aby do seba nenarazili, a princovy brzdiaci mercedes sa šmýkal v smere hodinových ručičiek.

Miš'al pevne zovrel kufrík, keď ho odstredivá sila zdvihla zo sedadla. Pomyslel si na otca, na jeho ruku dvihnutú v hneve. Pomyslel si na mamu, ako ujedá pomaranče a smeje sa. Pomyslel si na fontánu na dvore ich domu v Rijáde a na to, ako chutia krásne dievčatá. Potom sa zasekol mechanizmus bezpečnostného pásu a hodilo ho dozadu, kde tvrdo narazil hlavou o koženú opierku.

Vodič zaradil spiatočku, ale vtedy sa za nimi objavilo druhé BMW a zahatalo im možnosť úniku. Rozbilo sa sklo a zakvílili plechy, keď mercedes vběhol do ľavého boku BMW. Princovi myklo hlavou, krkom mu prešľahla bolesť. Zazneli výkriky v arabčine a vo francúzštine. Vo vzduchu páchla spálená guma.

Počul streľbu. Videl svojho osobného strážcu, ako sa obracia, aby ju opätoval. Pozrel na reťaz vedúcu od držadla kufríka a vedel, že by ju mal mať pripnutú na zápästí, ale kým sa za ňou načiahol, bodyguard ho priľahol na dlážku vozidla. Počul výbuch. Cítil, ako tlaková vlna vybila sklá.

Vtom sa mercedes dal do pohybu, preč z miesta prepadu. Chvíľu sa zdalo, že ide len na dvoch kolesách, keď upaľoval späť na diaľnicu. Podarilo sa. Unikli. Nemohol však vstať, bodyguard na ňom stále ležal.

Minivan prudko zabočil a muža trochu nadľahčilo. Motor zaburácal, keď vodič skosil zákrutu a upaľoval ďalej bočnou uličkou. Streľba za nimi tichla. Niektoré ho chytil za plece, aby mu pomohol vstať. Princa zalial pocit úľavy, ľahkosti. Unikli im.

Telo mŕtveho bodyguarda sa prekoprclo dopredu. Muž sediaci vedľa neho mal na hlave čiernu lyžiarsku kuklu a Miš'al videl, že rovnako zamaskovaný je aj vodič. Útočníci zrejme vklzli do auta počas prestrelky, kým ležal na dlážke tvárou dolu. Uniesli ho.

Nie, povedal si v duchu princ. Sme uprostred Paríža za bieleho dňa!

Zovrel kufrík. Všimol si, že z neho visí reťaz ako otcova nemá výčitka, a rýchlo si ju pripol na zápästie.

„*Mauvaise idée*,“ precedil únosca pokojným hlasom. Zlý nápad. „Teraz ho budeme musieť odrezať. Oceľ je tvrdšia než kosť.“

Muž v kukle sa usmial. Presvitali mu z nej iba oči a zuby. „Neboj sa. Potrebujeme tvoj odtlačok, aby sme otvorili kufrík, takže ruka ti ostane.“

Princ si inštinktívne pošúchal zápästie. V hlave mu búšila bolesť. Usiloval sa nemyslieť na otca.

„*Je suis désolé*,“ povedal únosca po francúzsky. „Tvoji muži sa zľakli, keď zbadali toto.“ Zamával automatickou zbraňou Heckler & Koch MP7 s tlmičom. „Takže si v tom zostal sám, princ Miš'al Abdal'azíz. Porozprávame sa, dobre? Alebo budem potrebovať toto?“

Ukázal mu ručnú pílku.

Tisíc kilometrov odtiaľ zazvonil princovi Farhánovi telefón. Nie mobilný, ktorý držal v ruke, ale satelitný. Špeciálne šifrovaný telefón, ktorý mu dal otec princ Abdal'azíz, riaditeľ saudskej spravodajskej služby. Existovali iba tri také na celom svete. Jeho otec a brat Miš'al mali zvyšné dva.

Neobťažoval sa dvihnúť ho. Vedel, že je to signál. Dve zazvonenia. Potom volajúci zavesil.

Je to tu, pomyslel si, vstal z pohovky vo vstupnej hale hotela Four Seasons Sultanhamet v tureckom Istanbule. Farhán meral stoosemdesiat, bol svalnatej postavy s tmavou bradou a očami. Prihľadil si sawb, dlhý biely odev Arabov, a zamieril k schodom. Rukou zastavil osobnú stráž – trochu súkromia, poprosím – a vydal sa dole schodmi.

Mám iba niekoľko minút, uvažoval, keď bral schody po troch. O poschodie nižšie bolo kongresové centrum. Pribe-

hol k východu pre zamestnancov na opačnom konci a vošiel do dlhej chodby pripomínajúcej tunel. Hotel kedysi slúžil ako väznica, trónil na úbočí vedľa chrámu Hagia Sofia a Modrej mešity a ešte aj dnes ho z dvoch strán chránila suchá priekopa. Mal niekoľko nádvorí, ale iba jeden vchod pre hostí. Tunel pre zamestnancov ústil asi sto metrov od hlavného vchodu.

Keď si z hlavy strhol kúfiju, typickú saudskoarabskú červeno-bielu šatku, telefón opäť zazvonil. Tentoraz to znelo hlasnejšie, možno bola na vine akustika betónovej chodby. A možno to bolo preto, lebo vedel, že volá otec, nahnevaný otec. Farhán vypol telefón; teraz už nebolo cesty späť. Hodil kúfiju aj sawb do smetného koša a otvoril kovové dvere.

Dvaja údržbári, ktorí pofajčievali pred vchodom pre zamestnancov, sa strhli, keď vpadol na ulicu. Nevšimál si ich a zahľadel sa k hlavnému vchodu, aby zhodnotil situáciu. Portieri sa dohadovali s Aziatkou, ktorá za sebou vliekla neuveriteľnú hromadu batožiny v pastelových farbách a márne dúfala, že sa jej pomestí do taxíka s otvoreným kufrom stojaceho uprostred cesty. Dokonalé odvedenie pozornosti.

Vybral sa opačným smerom. Hagia Sofia stála o ulicu ďalej. Na polceste sa obzrel za seba. Jeden člen jeho ochranky bol vonku a pomáhal s batožinou. Farhán zrýchlil. Keď sa obzrel druhý raz, zbadal, ako sa od obrubníka odlepil čierny landcruiser so zhasnutými svetlami. Blížil sa k nemu, pomaly ako lev, keď striehne na korisť. Potom auto predbehlo taxík a Farhán vedel, že idú po ňom. Obrátil sa a začal utekať.

Haváriu nevidel. Počul náraz, ako keby vybuchla bomba nastražená v aute. Zacítil dym. Pozrel sa za seba. Do landcruisera z boku vpálil zelený renault. Šoféroval ho jeho človek, teraz bezvládne opretý o volant. Odvážnym činom mu získal trochu času, ale zároveň zničil únikové vozidlo.

Výstrely. Princ sa neobzrel, aby videl, kto strieľa. Obrátil

sa a tryskom prebehol popri zátarase na malé parkovisko plné taxíkov a minibusov. Vodiči ho sledovali s cigaretami visiacimi v kútiku úst. Niekoľkí naňho aj zakričali, ale nespomalil, utekal ďalej do parku Sultanhamet, kde kedysi dávno bola legendárna dostihová dráha. Modrá mešita stála na jednom konci parku, Hagia Sofia na druhom, ale rovno pred ním bol chodník pre peších, dosť široký aj pre auto, a po jeho stranách štyridsať árov rovnej zeme zaľudnenej turistami, predavačmi grilovanej kukurice a ženami so zahalenými hlavami, ktoré išli na modlitby.

Začul, že sa za ním strieľa. Turisti sa v panike rozprchli; policajti utekali k zdroju streľby. Skryl sa do tieňa najbližšej budovy, prikrčil sa pri ružovo-bielom pásikavom múre kúpeľov Ajasofia Hürrem Sultan, ktoré dala postaviť najobľúbenejšia manželka sultána Sulajmána I. Nádherného.

Vbehol dnu, pod centrálnu kupolu so žiarivo bielym stropom, s drevenými schodiskami cez niekoľko poschodí a intarzovanými keramickými obkladačkami. Muži vstávali z nahriatych mramorových lavíc, šokovaní oblečeným votrelcom.

Farhán počul za sebou bežiace kroky obutých nôh a zabočil do parnej miestnosti, srdca celých kúpeľov. Ženy ležali tvárou dolu na mramorových doskách, niektoré z nich zamestnanci mydlili penou, iné oblievali vodou z drevených misiek. Úplne na konci sedela žena a umývala sa. Zablúdela sa na princa, voda jej stekala po pleciach a obnaženej hornej polovici tela, ale zo svojej nahoty bola oveľa menej rozpačitá než on.

Ako dobrý a bohobojný moslim odvrátil zrak a podkĺzli mu nohy. Dopadol tvrdo na dlážku, keď dnu vošli muži s pištoľami v rukách. Farhán hneď zasa vstal. Prvý muž namieril naňho zbraň, ale princ sa ukryl za stĺp a zmizol strelcovi z dohľadu. Vrhol sa naňho druhý muž. Farhán si spomenul na svoj výcvik: šikovne sa uhol nabok, chytil mužovi

ruku do zveráka, obrátil sa v bokoch a otrepal ho o mramorovú stenu, na ktorej zostala červená šmuha. Aj prvý muž naňho zaútočil, ale tentoraz bol Farhán pripravený a silno ho kopol do stehna. Muž sa zviezol na zem a princ neváhal, priskočil k nemu a presným úderom mu rozdrvil nos.

Útočník zreval, chytil sa za krvavý nos, čím Farhánovi umožnil, aby ho obral o pištoľ, zásobník navyše a vysieľачku.

Ďalší dvaja muži vtrhli do dverí. Farhán sa rozbehol popri sprchách na koniec miestnosti. Vynoril sa na nádvorí za hammámom s jazierkom, stolčekmi a ležadlami, na ktorých sa rozvaľovali dekadentne poodhalení kúpeľníci a nasávali podvečerné slnko. Zbadal múr. Nespomalil. Vyskočil na fontánu a elegantne sa vyšvihol ponad múr, no na druhej strane dopadol tvrdšie, než očakával.

Schúlil sa na zemi a čakal, že ho niekto udrie obuškom do hlavy alebo mu zavŕta pištoľ pod rebrá, ale nič z toho sa nestalo. Obozretne sa rozhliadol okolo seba, predpokladal, že uvidí troch, štyroch mužov, ako sa nad ním skláňajú. Nikto tam nebol. Teda, nikto, boli tam stovky ľudí a robili snímky Modrej mešity oproti nočnej oblohe, ale jeho si nevšímali. Bol pre nich iba ďalší Arab modliaci sa na chodníku.

Odkrival s členkom pulzujúcim bolesťou. Zrejme si ho pri dopade vyvrtol. No nemohol sa zdržiavať. Čochvíľa si poňho príde polícia... alebo muži, ktorí sa ho pokúšajú zabíť, prípadne, čo by bolo ešte horšie, muži jeho otca.

Dobadkal do úzkej ulice, preč od davu, a zapol vysieľачku. Otcovi muži pokrikovali na seba po arabsky. Boli mu za päťami, musí pridať do kroku.

Pokračoval v ceste, kríval už o čosi rýchlejšie a ocitol sa medzi kontajnermi za reštauráciou. Zazdalo sa mu, že počuje akýsi krik z uličky, ale nevedel to naisto.

Popri skupinke spiacich psov sa došuchtal do starej židovskej štvrte. Ďalší ľudia a stánky a predavači ponúkajúci vzorky tovaru.

„Podľa chôdze vás tipujem na človeka, ktorý okamžite potrebuje nový koberec,“ prehodil jeden z nich a chytil ho za lakeť. Farhán nedbal na silnú bolesť a zabočil za roh, kde takmer vrazil do dvoch policajtov. Vo vysielacke počul otcových mužov, ako prehľadávajú bazár. Šmykol do prvého obchodu.

„Ponúknem vodnú fajku? Alebo súpravu ozdobných tanierov? Koberec? Kobercov máme veľa,“ drmolil predavač a rozhadzoval rukami okolo seba. Rozprával po anglicky, modernou *lingua franca*, hoci ani pre jedného z nich to nebol materský jazyk. „Sme rodinný podnik. Koberce tkáme sami.“ Ukázal na tkáčsky stav.

Farhán vedel, že to nie je pravda. Na tej vykopávke by neutkali koberec ani za mesiac, aj keby muž vedel, ako na to. Pretisol sa popri ňom do časti s peštemalmi; tradičné turecké uteráky boli naukladané v komínoch až po strop.

„Najlepšia kvalita,“ povedal muž a požmolil peštemal s modrou vzorkou. „Všetko tu je zo Stredného východu. Všetko originál.“

Farhán sa pretlačil dozadu obchodu a pozrel za seba. Nevidel vchod. Čakal. Ticho. Nikto ďalší do obchodu nevošiel. Vybral z vrecka zrolované bankovky a stiahol z nich gumičku. „Máte auto?“ opýtal sa po arabsky a hneď prepol do angličtiny.

Predavač pozrel na bankovky. Krásne nové stodolárovky.

„Nie som zločinec,“ pošepol Farhán.

Muž si ho premeral zrakom obchodníka a prikývol. Zaviedol Farhána do časti obchodu oddelenej závesom. Bola zaprataná škatuľami s nápismi v čínštine. Predavač vyštekol po turecky na starú ženu kluckajúcu v kresle, potom obaja

muži vyšli na uzavretý dvor plný mačiek. Muž priviedol princa cez ďalšie dvere do malého bytu, v ktorom boli ďalšie mačky, a von na úzku ulicu. Ukázal na malú dodávku.

Farhán mu dal polovicu peňazí. Počul kdesi v diaľke prvé slabiky azánu, moslimského zvolávania na modlitby. Pridal sa druhý a napokon aj tretí ľubozvučný hlas z Modrej mešity. Farhán sa podvedome obrátil k Mekke a div si neklákol a nepomodlil sa. Mal silné pokušenie, ale teraz na to nebol vhodný čas. Zradil otcovu dôveru; zaprel svoj pôvod. Ak odíde, pre príbuzných zomrie. Nebude sa môcť nikdy vrátiť, ani len na matkin pohreb. Lenže teraz mal dôležitejšiu úlohu.

„Budete šoférovať desať minút,“ rozkázal Farhán, keď zaujal miesto na sedadle spolujazdca. „Najďalej, ako sa bude dať. Potom vám poviem, kam ďalej.“

Muž prikývol. „Nie som zločinec,“ zopakoval Farhánove slová.

„Viem.“

„Som moslim. Povinnosť nám velí pomáhať ľuďom v núdzi.“

„Viem,“ odvetil princ, keď si muž vložil peniaze do vrec-ka. „Veď aj ja.“

V pakistanskom prístavnom meste Gwadar sa na hladine hojdala hrdzavá bárka a čakala. Keď zazvonil satelitný telefón, staručký kapitán odhodil cigaretu do vody. Pozrel na hodinky. Na minútu presne. Zdvihol telefón, ale nič nepovedal. Dohoda platí. Zavesil a kývol hlavou na prvého dôstojníka, s ktorým sa poznali od detstva, keď vyrastali v dokoch malého mestečka na Azorských ostrovoch, tisíc kilometrov odtiaľ. Dôstojník mu kývnutie opätoval. Z komína sa vyvalil dym a loď potichu, bez náhlenia vyplávala na more.

1. kapitola

18. AUGUSTA 2014

Dva týždne sme operovali hlboko na území ISIS na sever od irackého Mosulu, živilí sme sa tým, o čo sa s nami podelili miestni, ktorých sme zachránili, a čo sme vzali fanatikom, ktorých sme neutralizovali, keď sa nám ozval náš mosulský priateľ Násib.

Bol som bývalým výsadkárom americkej armády z Osemdesiatej ôsmej leteckej divízie, ktorého na „odvrátenú stranu“ pritiahla elitná súkromná vojenská firma Apollo Outcomes. Rekrutovali chlapov z najlepších bojových jednotiek na svete: SEAL amerického námorníctva, Delta a Rangers, britská SAS, nemecká GSG 9, francúzska GIGN, austrálska SASR, izraelský Šajetet 13, stredoamerické antikomunistické hliadky a komandá Juhovýchodnej Ázie. Apollo bralo kšefty, ktoré boli príliš nebezpečné pre CIA a veľmi politicky citlivé pre Pentagón. Keď potrebujete hodnoverné popretie, oslovíte Apollo. Úprimne, mne sa u nich páčilo, pretože sa neriadili pravidlami; záležalo iba na úspechu misie. A ja som bol vždy úspešný.

Potom prišla Ukrajina. Pred tromi mesiacmi ma tam poslal môj šéf a mentor Brad Winters, aby sme ukončili tieňovú vojnu, ktorú na Ukrajine viedlo Rusko – tajné zadanie od CIA. Vysvitlo však, že som nepracoval pre CIA; Winters šiel do operácie na vlastné tričko a zapredal celý môj tím

Rusom. Prežili sme len traja: Boon, Divoch a ja. Musel som zasadiť ranu z milosti svojmu najlepšiemu priateľovi Milesovi, holými rukami kdesi v posratom lese na východe Ukrajiny, aby som ho ušetril od bolesti z vykrvácania. Zabil som za život dobrú stovku mužov aj zopár žien. Vždy v mene vyššieho dobra. A dodnes cítim v kostiach to ticho, keď Miles prestal dýchať.

Teraz sme boli na úteku, handrárski žoldnieri bojujúci v Kurdistane proti ISIS. Hlboký pád pre členov jednej z najprestížnejších a najutajenejších vojenských jednotiek na svete. Predpokladal som, že ak sa stiahneme z mapy, Winters si bude myslieť, že som mŕtvy alebo aspoň dosť neškodný, aby mi nešiel po krku. Prinajmenšom dovtedy, kým sa nerozhodnem ísť po krku jemu.

Dovtedy som mal v úmysle zašívaa sa a hrať na Robina Hooda, aby som si spasil dušu. Nedalo sa na tom zarobiť a mne to bolo jedno. Také veci ma už nezaujímali. Infiltovali sme kalifát ISIS, aby sme zachránili nevinných pred zvrátenou formou islamu v podaní teroristov. Metódy ISIS pokladala za brutálne aj samotná al-Káida.

„Tu je to,“ povedal som a vydal pokyn stáť.

Boli sme na hrebeni nad diaľnicou v dvoch obrnených hummeroch, každý s osadeným guľometom päťdesiatkou. Nachádzali sme sa dvadsať kilometrov od Mosulu, hlavného mesta ISIS v Iraku, krajina bola hornatá, poprestýkaná strmými skalnými roklinami a vždyzelenými stromami. Pred niekoľkými týždňami sa tadiaľto rútila ISIS na pikapoch a zahнала oveľa lepšie vyzbrojenú irackú armádu do vrchov; neboráci za behu zahadzovali zbrane a vyzliekali si uniformy. Čo by ste chceli za pár miliárd dolárov z vreciek amerických daňových poplatníkov.

Vystúpil som z auta. Dokonalý výhľad z dokonalého miesta. Niekedy to stačí, aby človek prežil.